

15 JUNI 1922

No. 12.

27e Jaargang

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Een goede boom kan geen kwade vruchten voortbrengen, noch een
kwade boom goede vruchten voortbrengen Mattheus 7 : 18.

Een Uitdaging:

**Kunnen de critici op het Mormonisme een hooger plan en
betere resultaten aantonen in alle wegen
van het goede, dan Mormonisme
alreeds heeft bereikt?**

Rede, gehouden in de Salt Lake Tabernakel,
12 Maart 1922 door Ouderling Nephi L. Morris.

Terwijl ik hier sta, smee ik nederig de zegeningen des Heeren af voor het volbrengen dezer taak; en ik vraag uw sympathie en hulp tot aan het einde, opdat het gebed, waarin wij vereenigd waren, moge beantwoord worden dezen namiddag door een zegening op onze hoofden.

Ik lees in het 7e hoofdstuk van Mattheus, beginnende bij het 15e vers: „Maar wacht u van de valsche profeten, dewelke in schaapskleederen tot u komen, maar van binnen zijn zij grijpende wolven”.

„Aan hunne vruchten zult gij ze kennen. Leest men ook een druif van doornen of vijgen van distelen?”

„Alzóó iedere goede boom brengt voort goede vruchten, en een kwade boom brengt voort kwade vruchten”.

„Een goede boom kan geen kwade vruchten voortbrengen, noch een kwade boom goede vruchten voortbrengen”.

„Iedere boom die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen”.

„Zoo zult gij dan hen aan hun vruchten kennen”.

Toen de groote Fransche bevelhebber, generaal Foch, hier in Amerika was, hield hij vele toespraken over het resultaat van den oorlog en één van de opmerkingen, die hij maakte, was de vol-

gende: „We hebben maar één ding uit dezen oorlog te onthouden”, zeide hij in een vergadering te Chicago 5 Nov. 1921, en dat is: „Waar naties vereenigd zijn, kan geweld hun vooruitgang niet belemmeren. Door een stipte vervulling van onze plichten, kunnen wij verkrijgen wat de wereld het meeste noodig heeft, n.l. een rechtvaardige vrede”.

Beperking van Oorlog en Haat.

Sedert hij deze opmerking maakte, is de groote conferentie ter beperking van krijgsmacht te Washington gehouden, heeft haar werk voleindigd en de verschillende afgevaardigden zijn teruggekeerd naar hun eigen land.

Dit wordt door velen beschouwd als de meest vooruitstrevende poging, die ooit gedaan is door verbonden naties in het belang van een rechtvaardigen en duurzamen vrede; toch bedriegen wij onszelf als wij denken, dat de uitslag van deze conferentie, alhoewel goedgekeurd door de verschillende naties, een plotseling einde aan oorlog zal maken. Er zijn echter zóóvele bepalingen in verband met deze groote onderneming, die in hooge mate geruststellend zijn, dat men de resultaten met optimisme tegemoet kan zien. De gedachte komt in mij op dat, ofschoon wij hebben toegestemd of waarschijnlijk zullen toestemmen (als de Senaat de voorstellen zal hebben goedgekeurd, n.l. dat het getal der oorlogschepen zal verminderd worden en het gebruik van vergiftige gasen in de toekomstige oorlogen zal afgeschaft worden), dit toch niet genoeg zal zijn om aan de wereld een rechtvaardigen en duurzamen vrede te verzekeren. Deze voorzorgsmaatregelen stellen voorop, dat oorlogen zullen gevoerd worden; en een schijn van beperking zal aangebracht worden in de barbaarsche conflicten der toekomst. De gedachte, die mij invalt, is deze: dat het noodig is de doodelijke wapens van vervolging en haat te beperken; dat wij door een hoog geestelijk besluit en een hernieuwing van ons leven toonen, dat wij als Christenen en als beschaafde mannen en vrouwen over de geheele wereld ons onthouden van het gebruik der vergiftige gassen, van vooroordeel en laster en dat wij onszelf bereid toonen voor een duurzamen vrede in deze wereld. Met andere woorden: de werktuigen van den menschelijken strijd van een moreel karakter moeten beperkt worden en de uitkomst is eerder van geestelijken dan van militairen aard.

De kerken der wereld houden ongetwijfeld de sleutel der toekomst en het lot der beschaving in hun greep besloten. Alleen door de vereenigde pogingen van de kerken der wereld is de vereeniging der wereldidealen mogelijk. Het einde van den oorlog werd gevolgd door een aantal ernstige pogingen tot vereeniging van de Christenen onderling.

Generaal Foch legde er den nadruk op, dat, als de natiën der

aarde zich zouden vereenigen in hun idealen en streven, dat niets hun vooruitgang zou kunnen verhinderen. De wondervolle overwinning, die ten deel viel aan de verbondene krachten onder zijn bevelhebberschap, welke was een vereeniging op bevel, kondigt de noodzakelijkheid aan van vereeniging der Christenen.

De Christelijke kerken hebben dikwijls beproefd een samenwerking van pogingen in het leven te roepen in de hoop de uiterste Christelijke eenheid te verkrijgen.

Vele predikingen zijn gehouden, vele geschriften gelezen in kerkelijke conferenties, vele overtuigende artikelen zijn verschenen in de religieuze en maatschappelijke tijdschriften.

De Evangelische kerken ontmoeten elkaar dikwijls op gemeenschappelijk terrein en vereenigen hun krachten bij hun streven naar religieuze en maatschappelijken voortgang.

Gedwongen afzondering.

De Heiligen der Laatste Dagen zijn gedwongen, ten opzichte van deze bijeenkomsten en veldtochten in het belang der Christelijke eenheid, tot een „grootsche afzondering”, want zij worden niet uitgenoodigd bij de gewijde gemeenschap van één der erkend Christelijke kerken.

Bijvoorbeeld: verleden zomer hield in deze stad de „Intermountain Christian Workers Institute” samenkomsten.

Gezien de aard van het program der verschillende zittingen van het Instituut (hetwelk zeer werd gewaardeerd door de aanwezigen en dat een lof- en dankrede ontving voor de voorbereiding), was het klaarblijkelijk niet de bedoeling van het instituut om Heiligen der Laatste Dagen tegenwoordig te zien. Hun aanwezigheid zou hen zeker zeer verlegen gemaakt hebben, omdat hun leerstellingen en karakters bij verschillende gelegenheden scherp becritiseerd werden. Tegenbeweringen werden gemaakt aangaande het geloof van de Heiligen der Laatste Dagen in een „veelheid van Goden”, een meervoudig huwelijk en een „veelheid van Bijbels”. Ook werden zij door één der Christelijke broeders aangeduid als „een dreigend gevaar”.

Het hoofddoel van het Instituut scheen soms te zijn, hoe zij het best de uitbreiding van het Mormonisme konden voorkomen en hoe zij de leden van dat genootschap konden overbrengen naar de verschillende secten en godsdienstige instellingen.

Daar men ons over het hoofd gezien had ten opzichte van de invitatie, zou het verpletterend geweest zijn als men ons gedurende de vergaderingen zelfs niet genoemd had. Dus, wij mogen hen wel danken dat zij ons niet ten volle genegeerd hebben. Dit is niet de eerste keer, dat wij verdreven zijn uit de Christelijke schaapskooi. Bij een of twee buitengewone gelegenheden zijn wij werkelijk onkerkelijk verklaard.

Gedurende de jaren 1914—'15—'16 en '17 zouden deze vereenigingen en instellingen, samengekomen in conferenties, zich niet hebben overgegeven aan kritiek op een ander geloofsgenootschap, zooals zij nu doen, nu de oorlog voorbij is.

Het leven geven voor een kameraad.

Wij, bewerende Christenen te zijn, waren in die angstige en zorgvolle dagen te nauw tot elkander gebracht, om onszelven gegeven te hebben aan zulk een onchristelijke tijdpassering, als om aanmerkingen op elkaar te maken en systematisch de uitbreiding van elkanders kerk tegen te werken.

Dit ongelukkige voorval van onze vrienden, die onder ons wonen, vergaderende in deze stad, den nadruk leggende op onze tekortkomingen en gebreken en zekere plannen beramend, waardoor de groei van onze kerk zou worden beperkt, geeft mij den indruk, dat wij de groote les, die de oorlog ons geleerd heeft, mischien vergeten hebben.

De les van verdraagzaamheid, van broederschap en menschenmin en liefde voor elkander in onzen strijd voor de essentieele dingen des levens — vrijheid, dienst en onsterfelijkheid. Laat mij u een gebeurtenis verhalen, die plaats had gedurende den oorlog.

Er woonde in het Westen een kleine jongen, wiens vader, smid van zijn vak, 39 jaren geleden uit Zweden kwam, een eerlijk, bekwaam, godsdienstig man, met een streven naar het goede.

Deze jongen ging als vrijwilliger bij de marine. Hij was nauwelijks 19 jaren oud, toen hij zich gewikkeld zag in dat vreeselijke conflict te Chateau Thierry en tijdens dien bloedigen strijd zag hij een kameraad gewond liggen op die vreeswekkende uitgestrektheid, die genoemd wordt: „niemandsland”.

Deze jongen, van onze stad en van het „Mormoonsche geloof”, bezielde door den geest van ridderlijkheid, heldhaftigheid en liefde voor zijn makker, stortte zich in „niemandsland” en legde met moeite zijn gewonden kameraad op zijn schouders en terwijl hij hem terugdroeg naar de loopgraven, werd hij zelf gewond door een kogel, die zijn schouder doorboorde. Het was dezelfde wond, die zijn kameraad had doen vallen. Beiden werden door de ambulance naar het hospitaal gebracht en na een paar dagen van hevig lijden, stierven zij.

De eene, een Katholieke jongen, de andere, een „Mormoonsche” jongen; de laatste zijn leven gevend voor den eerste. De verpleegster, die Emil bijstond, toen zijn dappere geest hem verliet, schreef aan zijn diepbedroefde moeder het volgende: „Emil gaf zijn leven voor zijn makker”. Niemand heeft meerder liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijn vrienden”.

(Wordt vervolgd.)

VROEG OF LAAT.

Uit het Engelsch vertaald door J. HILLEBRANT.

---

*Nog onverhoord, 't gebed dat mijne lippen
Zoo vurig opzonden tot mijnen God.
Wanneer het geloof verdwijnt, is er geen hoop meer,
In bittere tranen beweent gij uw lot.
Zeg niet dat het gebed u toch niet baat,
De Heer verhoort uw wensch, 't zij vroeg of laat.*

*Nog onverhoord! toen gij voor 't eerst uw bede
Ten Hemel zond, tot voor des Vaders troon,
Vol heilig ongeduld, deeldet gij mede
Uw hartewensch den Vader en den Zoon.
O wanhoop niet, ofschoon de tijd vergaat;
De Heere antwoordt u, 't zij vroeg of laat.*

*Nog onverhoord. Neen zeg niet onbeantwoord,
Misschien hadt gij uw taak nog niet voleind.
Het werk begon toen gij uw bede uitle,
Wat God begint, volbrengt Hij ook aan 't eind.
Wanneer de Geest van God u niet verlaat,
Zult gij Zijn Glorie zien, 't zij vroeg of laat!*

*Nog onverhoord! Geloof blijft niet onbeantwoord,
Het staat rotsvast tot op den laatsten dag,
Standvastig staat 't gebed, hoe fel de Storm ook,
Schrikt niet terug voor den zwaarsten donderslag.
Het is d' Almacht'ge die u nooit verlaat
En roept het zal geschieden, vroeg of laat!*

Geloof en zijn heerlijke gevolgen.

Door ORSON PRATT, *Millennial Star*, 1866.

„Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet.”

De mensch is door een groote verscheidenheid van bewijzen verzekerd, dat er een God — een Opperwezen — is. De werken der schepping vertoonen Zijn bewonderenswaardige kunst, wondervolle wijsheid, en Zijn almacht. Ieder grashalmpje, iedere bloem, iedere plant, ieder levend wezen toont een bedoeling, een toepassing van materialen en wetten tot de voortbrenging van de hoogste, nuttigste gevolgen. Daar is een uitgezochte overeenstemming van de beste middelen, om de beste doeleinden te volbrengen. De voetstappen der Godheid zijn diep ingedrukt op de geheele voor den mensch toegankelijke schepping. Het is alsof God met levende letters van licht op iedere afdeeling der schepping is gegraveerd. Alle dingen verkondigen, met stille verhevenheid, den luister Zijner heerlijkheid, de volheid van Zijn wijsheid, de eeuwigheid en onbegrensdeheid Zijner macht. Maar Zijn heerlijk wezen is verborgen voor den onreinen blik der gevallen menschheid. Hij is onzichtbaar, verborgen in de heerlijkheid van het hemelsche licht, voor zondige stervelingen ontoegankelijk. Maar wij hebben de verzekering van Zijn bestaan, het bewijs der dingen niet gezien, en de zekerheid dat Hij in het midden van Zijn scheppingen woont, en dat Hij, volgens de grootheid Zijner doeleinden, Zijner wijze ontwerpen en onveranderlijke besluiten van Zijn eigen wil, alle dingen regeert en beteugelt.

Naast de blijvende, altijd voortdurende bewijzen der schepping, steeds getuigende van het bestaan van een verheven, wijs en verstandig Wezen, hebben wij de getuigenissen van vele mannen van verschillende eeuwen, welke waardig geacht waren met dit Wezen te spreken en het te zien, en zij zijn gezonden om van Hem getuigenis te geven, met hun oogen gezien hebbende, met hun ooren gehoord, en wetende door het ontwijfelbaarste bewijs dat Hij bestaat, zijn zij bekwaam een getuigenis te geven, volgens goddelijke autoriteit, door welke allen, dezelve hoorende, geoordeeld zullen worden. Anderen hebben een kennis ontvangen van het bestaan van God, door de openbaringen en bekendmakingen des Heiligen Geestes en zijn geroepen en gekozen getuigenis te geven van dingen, waarvan zij de zekerste kennis hebben. Aldus heeft God door de werken der schepping en door de getuigenissen van gekozen getuigen, voldoende bewijs gegeven om den grootsten twijfelaar te overtuigen, dat Hij niet alleen bestaat, maar dat de wetten, verordeningen en leeringen, welke Hij onder de menschen

heeft gezonden, van Goddelijken oorsprong zijn. Aldus is een grondslag gelegd, breed en diep, waarop alle andere menschen hun geloof kunnen bouwen in dingen niet gezien; en hebben een verzekering van de onzichtbare dingen der Godheid.

De mensch, een vrije zedelijke persoon zijnde, moge zijn oogen, ooren en verstand sluiten voor het overtuigendste bewijs, dat gegeven kan worden; hij moge het heldere zonnelicht des daags buiten sluiten, omdat hij, om een zeker goddeloos zondig doeleinde te volbrengen, de donkere duisternis des middernachts verkiest. Hij moge de minzame stem der waarheid verachten, omdat hij, voor den lof der wereld, algemeene dwaling liefheeft. Hij moge het pad der deugd vermijden, omdat hij de paden der ondeugd bemint. Hij moge zeggen, daar is geen God, omdat zijn daden boos zijn, en hij moge zich gaarne overreden dat er geen Opperwezen is om hem voor het gericht te brengen. Maar een oprecht, ernstig onderzoek zal in alle gevallen de sterkste verzekeringen voortbrengen en verschaft de vaste overtuiging aangaande het bestaan van een onzichtbaar Wezen, op de ontwijfelbaarste bewijzen gegrond. Dit is wat geloof genoemd wordt. Dit geloof kan zwak of sterk zijn, naar verhouding van de hoeveelheid van bewijzen door den geest verzameld, en in verhouding tot de vatbaarheid of het oordeel van den persoon, en de helderheid van zijn begrip van de natuur en het karakter van het gegeven bewijs.

Geloof in het bestaan van God en in Zijn geopenbaard woord, aangaande de verzoening en het groote plan der zaligheid, is stellig noodig, als een aansporende oorzaak tot handelen. Wie zal bekeeren als hij deze dingen niet gelooft? Welke moordenaar zou voor de terdoodbrenging vreezen, als hij niet geloofde, dat er een menschelijke wet tegen moorden was en de straf er aan verbonden: de dood? Wie zou bevreesd zijn voor de Goddelijke wet en hare straf, als hij geen geloof had in hare Goddelijkheid? Geloof spoort den mensch tot bekeering aan. Geloof in een toekomstige straf, spoort hem aan, om door bekeering vrijspraak en verlossing van de straf te krijgen. Geloof dan is de ware wortel en grondslag van zijn handelingen. Zonder geloof kan de mensch zich niet behoorlijk van zijn zonden bekeeren; geloof is de eerste aansporende oorzaak van alle ware gehoorzaamheid. Het is geloof, dat hem beweegt zijn overtredingen tegenover zijn naaste te belijden. Het is geloof dat hem zijn zonden voor God doet belijden. Het is geloof dat hem tot een hervorming van leven aanspoort. Het is geloof, dat hem tot God doet roepen in nederig gebed. Het is geloof, dat hem beweegt zich te laten doopen tot vergeving van zonden. Het is geloof, dat hem noodzaakt naar den doop van den Heiligen Geest te zoeken met de gaven daaraan verbonden. Hij die geen geloof heeft, zou geen dezer werken uitvoeren; of als hij ze uitvoerde, dan zou het voor een zeker onrein oogmerk zijn en niet

tot zaligheid. Daarom, zonder geloof kan niemand God behagen. Geen mensch kan een aannemingswaardig geloof hebben, welke weigert aan deze werken te voldoen. Een mensch die zich niet bekeert en de vereischten van het Evangelie gehoorzaamt, gelooft niet op een zaligmakende manier in den Heer Jezus Christus. Hij mag gelooven en sidderen, en in zijn zonden blijven en verdoemd worden. Maar het eenige bewijs van een zaligmakend geloof is gehoorzaamheid en de zegeningen door gehoorzaamheid ontvangen.

Jezus zeide: „alle dingen zijn mogelijk dengenen die gelooven”. Wederom zeide hij: „Hebt geloof in God; want voorwaar zeg ik u, dat, zoo wie tot dezen berg zal zeggen: word opgeheven en in de zee geworpen; en niet zal twijfelen in zijn hart, maar zal gelooven, dat hetgeen hij zegt geschieden zal, het zal hem geworden, zoo wat hij zegt. Daarom zeg ik u: alle dingen, die gij biddende begeert, gelooft dat gij ze ontvangen zult, en zij zullen u geworden”. (Markus 11:22, 23, 24.) Jezus verklaarde eveneens de groote voorrechten der geloovigen als volgt: „Voorwaar, voorwaar zeg ik ulieden: die in mij gelooft, de werken die ik doe, zal hij ook doen, en zal meer doen dan deze; want ik ga heen tot Mijnen Vader”. (Joh. 14:12).

Christen-geloovigen herinnert u deze beloften van Hem, die niet liegen kan, herinnert u dat deze beloften voor u zijn. Al deze machtige werken en de kostbare zegeningen van geloof zijn voor u. Alles wat goed is, nuttig, heerlijk en bestemd tot het voordeel van den mensch, is voor u. Het zijn wijsheid, kennis, openbaring, profetie, visioenen, hemelsche droomen of het zien van engelen of de geesten der rechtvaardigen; hetzij talen, of de uitlegging, genezing of wonderen, allen zijn voor u, door het machtige beginsel van geloof. Zoekt dan naar den rijken schat van geloof; zoekt hem met uw geheele hart, zoekt hem met meer ijver dan alle andere dingen van een aardsche natuur. Zoekt naar geloof en macht over uw gevallen naturen, om die te onderwerpen aan den wil van God. Zoekt naar geloof en macht over den duivel en al zijn bedriegelijke list. Zoekt naar geloof en macht over ziekten, opdat die u niet overwinnen. Zoekt naar macht over den dood, totdat de maat uwer dagen vol is, opdat gij ter ruste mag gaan in de rijpheid en heerlijkheid van een goeden hoogen ouderdom. Zoekt naar geloof, opdat gij de wetten en elementen der natuur kunt beteugelen, zoodat zij u dienstlg tot uw geluk zijn. Zoekt door geloof en goede werken u een opstanding in den morgen van het duizendjarig rijk te verzekeren en de volheid van het eeuwig leven en een overvloedigen toegang tot de woningen der gezegenden.

(De Utah-Nederlander).

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

De Trek der Heiligen.

Wm. WESTON MERRIVALE.

(Dit artikel is overgenomen uit het tijdschrift „National Magazine” hetwelk te Boston, Amerika verschijnt. Het artikel is geschreven door een niet-Mormoon).

(Vervolg).

In deze dagen van snelle en gemakkelijke verbinding met de verst verwijderde deelen van dit uitgestrekte land, is het moeilijk te beseffen, hoe weinig men in het jaar 1847 wist van de werkelijk physische gesteldheid van dat groote gedeelte van het Amerikaansche vasteland, dat ten Westen van de Missouri-rivier gelegen is.

De machtige emigratie-stroom, die eenige jaren later onweersstaanbaar over de vlakten zweepte, was nog niet opgekomen. De Indiaan en de Buffalo zwierven ongestoord rond, waar nu de vruchtbare akkers van duizenden boerderijen de groote steden der wereld voeden.

Zoo ver als wij kunnen nagaan, waren de eerste blanken, die het gedeelte, dat nu Utah genaamd is, in $\pm$ 1540 bezochten, een gedeelte van het leger van den stoutmoedigen avonturier Coronado. Meer dan 200 jaar ging er voorbij, vóór het volgend authentiek verslag van onderzoek; door 2 priesters, Dominquez en Exalante in 1776, zoekend naar een weg, die naar de kust van Californië leidde, maar die langs het zuidwesten van het groote zoutmeer gingen, zonder het een bezoek te brengen.

Behalve dan het twijfelachtige beroep op Lahontan's ontdekking (in 1689) en de bewering van S. A. Ruddock, dat hij in 1821 een reis maakte met een handelsgezelschap van Council Bluffs naar Oregon, over Santa Fé en Salt-Lake; is de eer van de ontdekking van deze binnensee aan den bekenden voorman Bridger, die den loop van de Bear-rivier zuidwaarts volgde naar het groote Zoutmeer, in den winter van 1824. Bancroft vermeldt tenminste Bridger als de authentieke ontdekker, en Frémont, de natuuronderzoeker, zag het meer niet vóór 1843.

Zulke verminkte berichten, die van tijd tot tijd, van de grens-

kampementen kwamen, betreffende de natuur-eigenschappen en toekomstige mogelijkheden van het westelijk deel van 't land, werden gekleurd door de sombere en ongeestdriftige gezichtspunten van hen, die het aanschouwden en eenige onverschrokken onderzoekers trotseerende de moeilijkheden en gevaren van de wildernis met den onverzadiglijken dorst naar verkenning, die hun soort had beziel sedert de schepping der wereld; stoutmoedige pelsjagers, den bever volgend in zijn afgezonderde woonplaats; eenzame jagers en voormannen, gedreven door hun drang naar eenzaamheid, naar woeste plaatsen; „woestijnratten” van goudzoekers, het gezichtsbedrog van den regenboog vervolgende naar de ondergaande zon; ondernemende handelslieden, hun koopvaardischepen in vreemde landen en onder wild volk, brengende, zooals de kooplieden van Tyre, eeuwen geleden hun goederen in de wereld zonden. Niet één van die stoutmoedige geesten voorzag de ontzettende veranderingen, die binnen een menschenleeftijd de uitgestrekte wildernis zouden kunnen veranderen in een groot en heerlijk rijk, niet onderdoend voor de oudste beschaving onder de zon.

De algemeene voorstelling van haar toekomst werd in Washington Irving's „Astoria”, als volgt beschreven:

Zóó is de natuur van deze onmeetlijke wildernis van het verre westen die klaarblijkelijk iedere verbouwing en geciviliseerd leven verwerpt. Een gedeelte, langs de rivieren, zou gedeeltelijk gewonnen kunnen worden door landbouw, andere zouden uitgestrekte landstrekken kunnen zijn voor weidegrond, gelijk de oostelijke vlakten; maar het is te vreezen dat een groot gedeelte een wetlooze tusschenruimte zal vormen, tusschen de woonplaatsen der beschaving, gelijk de verlatenheid der oceaan of de woestijnen van Arabië, en, evenals deze, onderworpen aan de plundering van roovers.

Daar kunnen nieuwe en gemengde rassen geboren worden, gelijk nieuwe samenstellingen uit het dierenrijk, de vermenging van het „overschot” en „gepolijste deel” van vroegere rassen, beschaafd en wild; de overblijfselen van gebroken en uitgestorven stammen; de afstammelingen van zwervende jagers; van vluchtelingen; van de Spaansch-Amerikaansche grenswachters; van avonturiers en desperado's van elke klas en elk land, jaarlijks uitgeworpen uit de maatschappij; de wildernis in... Eenigen kunnen langzamerhand herders worden, gelijk dat ruwe en zwervende volk, half herder, half krijgsman, dat, met zijn kudde en troepen, zwerft over de vlakten van Boven-Azië; maar anderen zullen vermoedelijk roofzuchtige benden worden, gezeten op vlugge prairie-paardjes, met de open vlakten voor hun strooptochten en de bergen voor schuilplaats. Daar zouden zij gelijk zijn aan die groote horden van het noorden „Gog en Magog met hun benden”, die spookten in de duistere verbeelding der profeten, een groot gezelschap en een

mchtig leger, allen te paard, en strijdende met die velken die rustig en in vrede leefden en vee en goederen bezaten”.

* * *

Dit nu was het land, waaraan de Mormonen hun lot toevertrouwden. Dit was het land waarheen die pionierstroep zich op den 14den April 1847 begaf, om een weg te banen over vlakten en bergen voor de emigratie der Mormonen naar „de plaats waar de Heer een ring van Zion zal vestigen”. De leden van de pionierstroep bestond uit 143 mannen, 3 vrouwen (de echtgenooten van Brigham en Lorenzo Young en H. C. Rimbald) en 2 kinderen. Zij hadden 73 wagens, die 's nachts in een grooten cirkel werden geplaatst, de voorste wielen van één wagen rakende de achterste wielen van den volgenden, een c o r r a l vormende voor hun paarden en vee en een barricade tegen vijanden.

De stiptste militaire orde werd gehandhaafd en de troep bewoog zich met de nauwkeurigheid van een leger op marsch.

Het was geen plezierreisje — deze tocht over de vlakten, zooals de duizenden Mormonen, die na hen volgden, beseften. Het pad dat zij baanden, werd in de komende dagen gekenmerkt door de graven van honderden, die na hen kwamen.

Waar de toestand van het landschap zulks toeliet, reden twee wagens naast elkaar. Ieder man liep voortdurend naast zijn wagen — verliet deze slechts op bevel van hen, die boven hem stonden. Hun wapens waren geladen en scherp-ziende verkenners op snelle paarden, doorzochten ieder stukje land, mijlen van de voorttrekkende troep verwijderd. Dit was de reden, dat zij niet onvoorbereid waren toen op den 4en Mei Indianen gealarmeerd werden. Door de verkenners werd bericht, dat er 400 van deze wilden zich bevonden op eenige mijlen afstand. De wagens werden zóó geplaatst, dat er 5 naast elkander gingen, hun eenig kanonnetje gaf vuur om den vijand schrik aan te jagen en het gezelschap bewoog zich, dicht aaneengesloten, voort.

De Indianen, aarzelende een gevecht aan te gaan met zulk een sterke macht, vielen niet aan, maar staken het prairie-gras in brand en noodzaakten de Mormonen stil te houden. Den volgenden morgen vroeg ging de troep weer verder. De wind was veranderd en een vroege regenbui had de dreigende vlammen verjaagd.

De kudden Buffalo's, die zij, aan beide zijden van de Platte aantroffen, waren zóó groot, dat zij dikwijls uren moesten wachten, om hen te laten voorbij trekken.

Er was reeds een gemerkt voetpad van Grand Island naar Fort Laramie aan de zuidzijde der rivier; in gebruik bij kooplieden, wier plaats van bestemming Oregon was; maar na eenig debat besloten de Mormonen, toen zij op dat punt aankwamen, een

nieuw pad te maken voor henzelfen aan de noordzijde der rivier, dat bekend werd onder den naam van „het Mormonenpad” of den „Ouden Mormoonschen weg”, waarover duizenden Mormonen in de volgende jaren zich met moeite voortsleepten te voet of in langzaam-voortgaande ossewagens, en dien de „Union Pacific Railroad” later voor vele mijlen volgde.

* * *

Den ten Juni bereikten zij een punt tegenover Fort Laramie, halfweg den tocht van 1000 mijlen naar de Salt-Lake-vallei. Hier — daar zij bemerkten dat het onuitvoerbaar was de noordzijde van de Platte te volgen — staken zij de rivier over en volgden het Oregon-pad, tot waar het de Platte kruiste, meer dan 100 mijlen ten westen van Fort Laramie.

Laat in Juni bereikten zij de „South Pass”, waar de wateren die naar den Oceaan en de Stille Zuidzee loopen, zich scheiden. Tot dusver hadden zij geen bepaalde plaats van bestemming op het oog, terwijl Brigham Young op iedere vraag van zijn volgelingen antwoordde, dat hij de plaats van hun nieuw tehuis zou herkennen, wanneer hij het zag, en dat zij zekerlijk voorwaarts zouden gaan, wáár de Heer hen ook zou leiden. (Wordt vervolgd.)

Rijmpreekjes.

No. 18. Koning Radbout.

Er is een snaar in mijn gemoed die gij, o Radbout, trillen doet, hoelang ge ook zijt gestorven. Mij dunkt ge hebt u met uw woord omtrent uw keus van geestenoord een eere naam verworven.

Een hemel waar hem niet verwacht ontmoeting van het voorgeslacht, waar niemand hem zou kennen — zóó'n hemel, zij die nóg zoo schoon, bekoort geen ronden Friezenzoon: dan liever naar gehenna!

Heil, Radbout, heil! was ook verward je Friezenkop, je kindershart was onberispelijk zuiver. Ik zeg 't je na: als ik misschien daar ginds mijn moeder niet zal zien, noch de anderen, ik huiver...

Ik huiver voor zóó'n eeuwigheid! Is daarentegen mij bereid een samenzijn daar ginder met vader, moeder, dierbrenschaar, mijn harte zegt: m'n plaats is dáár, al is die plaats wat minder.

Want, streef ik naar de Hoogste Gloor, m'n harte klopt met warmte voor familie-kring en vrienden. En 'k vraag u: welk rechtschapen man een hemel tegemoet zien kan waar hij die niet zal vinden?

En 'k zeg: wie, voor verleiding doof, met onbewegelijk geloof 't oog op de Hemelstad houdt, maar misschien zóó nooit heeft gedacht aan vriendenkring en voorgeslacht, die leere 'n les van Radbout!

FRANK I. KOOYMAN.

Verslag van de Arnhemsche Conferentie.

Prachtig zomerweer begunstigde de conferentie-bezoekers en leden dezer conferentie, en deed het natuurschoon van Arnhem en omstreken op zijn schoonst uitkomen.

Het was betreurenswaardig, dat de energieke leider dezer conferentie, ouderling Samuel R. Carpenter, niet bij machte was, met al zijn welbekende tact van optreden, om het hart van den burgervader van Arnhem te vermurwen om hem een plaatsje af te staan in het Sonsbeekpark voor een openlucht-vergadering. Het was een onverbiddeijk „neen”, waarmede hij beloond werd voor zijn pogingen.

Niettegenstaande dit kan de Arnhemsche Conferentie een succes genoemd worden. De geest onder de aanwezigen getuigde van een lust om God te dienen en het gelaat van een iedereen drukte blijdschap en vreugde uit.

Zaterdagmiddag 2 uur vergaderden de zendingen, van wie er, buiten de zendingspresident, 25 aanwezig waren. Allen waren verpast en aangenaam aangedaan om zuster Lillywhite met haar twee zonen aanwezig te zien. Eén voor één getuigden de aanwezige ouderlingen, vol dankbaarheid, voor het voorrecht om dragers van een boodschap te zijn, die leven en zaligheid bevat. De president der zending wees de zendingen op het feit, dat zij bevoorrecht waren in het beste zendingsveld te zijn en onderrichtte de vergaderden met woorden en wijsheid en kennis in hun plichten en in de wegen van God.

Zondagmorgen 10 uur werd de conferentie geopend door het zingen van lied 1. Gebeden door ouderling Adrianus Barendregt, voormalig president van de Amsterdamsche conferentie, waarna lied 119 gezongen werd.

Na een woord van welkom van president Samuel R. Carpenter, toonde ouderling John Vreeken, president van de Amsterdamsche conferentie, op een duidelijke wijze aan, dat het mensdom in deze der laatste dagen, gelijk als het was in de dagen van Christus, de inzettingen en verordeningen van het Evangelie veranderd heeft.

Ouderling Adrianus van Tussenbroek van Rotterdam verklaarde dat God gehoorzaamheid van Zijn kinderen verlangt en maakte zulks duidelijk door schoone voorbeelden aan te halen uit de Heilige Schrift.

Ouderling Heiko Boekweg van Groningen zeide, dat de verordeningen van het Evangelie veranderd zijn door de inwoners der aarde en bewees op grond van Gods Woord, dat zulks nooit gedaan was door Christus of door Zijn Apostelen.

Ouderling Gerrit van der Waard van Rotterdam prees de heiligen van Holland voor hun plichtsbetrachting en liefde voor het

werk van God en maande hen aan om rein en zuiver te leven en hun getuigenissen van het Evangelie te versterken door de geboden van God te onderhouden.

Ouderling Koop Schaart van Rotterdam verklaarde dat als er eenige kerk of godsdienstige organisatie verklaart van God gemachtigd te zijn en geen profeten, apostelen, herders, leeraars, evangelisten enz. bezit, tot de volmaking der Heiligen en tot het werk der bediening, zij het menschdom probeert te bedriegen.

Tot slot werd lied 193 gezongen en het dankgebed werd uitgesproken door ouderling Heber G. Taylor van Den Haag.

De middagvergadering werd geopend door het zingen van lied 67. Ouderling William L. Phillips van Utrecht vroeg een zegen. Ouderling Leendert van Beekum van Schiedam zong „A Perfect Day”, begeleid door ouderling Richard van den Bergh van Leiden met de viool en zuster J. Hillebrant aan de piano, hetwelk met ademlooze stilte werd aangehoord.

Hierna werden de autoriteiten der Kerk voorgesteld en op de gebruikelijke wijze ondersteund.

Ouderling Leon C. Walton van Utrecht, de eerste spreker, sprak over de noodzakelijkheid van den doop en zeide dat gewilligheid om Christus aan te nemen niet genoeg was, maar dat deze gewilligheid zich ook moet laten kenmerken door het onderhouden van Zijn geboden.

Ouderling Bowa de Vries van Groningen uitte zijn blijdschap om het voorrecht te hebben om één van Gods gezondenen te zijn en een wereld, welke zich van de waarheid heeft afgekeerd, bekeering toe te roepen.

Ouderling Arie Kruijs van Haarlem verklaarde dat God niemand den hemel indwingt, maar dat de liefde den mensch moet aansporen dat gene te doen wat de Vader van hem verlangt.

Ouderling Adrianus Barendregt raadde de aanwezigen aan om toch nauwgezet en stiptelijk de geboden te onderhouden en gaf in krachtige woorden zijn getuigenis van de waarheid van het herstelde Evangelie.

Ouderling Hendrik Bell van Rotterdam maakte duidelijk dat het werk der laatste dagen toch niet overwonnen kan worden, al probeert de christenwereld het door vervolging afbreuk te doen, want God de Vader zelve staat aan het roer.

Ouderling Adriaan Slinging, na woorden van opbouw en leerling gesproken te hebben, riep de aanwezigen een vaarwel toe, daar hij spoedig naar Zion zou vertrekken en dankte hen allen voor alles wat zij aan hem gedaan hebben.

Ouderling Royden E. Weight, secretaris van de Nederlandsch-Belgische zending, spoorde allen met schoone woorden aan om zoo te leven dat de geest van God te allen tijde in ons kan werken en wij in staat mogen zijn om de geestelijke dingen te onderscheiden.

Ouderling Cornelius Zappey, ass.-redacteur van „De Ster”, toonde de noodzakelijkheid van openbaring aan.

Ouderling Joseph van Leeuwen van Leiden moedigde de vergaderde heiligen aan voorbeelden te zijn voor de wereld en hun licht zoo te laten schijnen, dat het menschdom getroffen wordt door de nauwgezetheid van de plichtsbetrachting, die de Heiligen der Laatste Dagen ten toon spreiden.

President John P. Lillywhite maakte bekend, dat vele zendingen van dit jaar zouden terugkeeren naar hun tehuisen in Amerika en herinnerde allen aan de groote waarheden, welke zij gedurende hun verblijf in Holland aan het volk in dit land hadden getracht bekend te maken en vermaande de aanwezigen het Evangelie te leven en zichzelf bereid te maken voor de tweede komst van Christus.

Tot slot werd gezongen lied 26, dankzegging door ouderling Morris B. Ashton van Haarlem.

De avondvergadering werd geopen ddoor het zingen van lied 38. Gebeden door ouderling Arend Camphuijzen van Rotterdam, waarna de vergaderden wederom begunstigd werden door een loflied, gezongen door ouderlingen Van Beekum en Vreeken, begeleid evenals in de morgenvergadering door ouderling Van den Berg met de viool en zuster Hillebrant aan de piano.

Ouderling Gerrit Kruitbosch, president van Den Haag, de eerste spreker, toonde aan dat dezelfde geboden, die in de dagen van Christus door Hem geleerd en geboden werden, ook vandaag onderhouden en nagekomen moeten worden om terug te keeren in de tegenwoordigheid van den Vader.

Zuster Lillian Lillywhite, vrouw van den president der zending en presidente van de zuster-hulpvereeningen in Holland, sprak haar dank uit om van ouders geboren te zijn, die in hun geboorteland het Evangelie hadden aangenomen en gaf een sterke getuigenis van de goddelijkheid van dit werk.

Ouderling Abraham Dalebout, president van de Rotterdamsche conferentie, volgde ouderling Kruitbosch zeer schoon op door het zelfde onderwerp verder te bespreken en te bewijzen dat de wereld leeraars had verkozen naar hun eigen begeerlijkheden, die niet de leer van Christus verkondigen.

Ouderling Samuel R. Carpenter, conferentie-president van Arnhem, liet door duidelijke voorbeelden zien dat, als Gods kinderen Zijn wetten niet onderhielden in de dagen van ouds, zij in duisternis ronddoelden en vergeleek zulke toestanden met de omstandigheden van het hedendaagsche Christendom en getuigde van de wederoprichting aller dingen.

Ouderling John P. Lillywhite, president van de Nederlandsch-Belgische zending, zeide: „Hoe wonderbaar duidelijk is het Evangelie van Jezus Christus, als wij gewillig zijn het aan te nemen, en de geboden te gehoorzamen, die onze hemelsche Vader ons gege-

ven heeft. En toch, als men het menschdom verwijst naar de Schriften en hen bewijst op grond van Gods Woord wat God verlangt van Zijn kinderen op deze aarde, dan wordt men betiteld met den naam van bedriegers en dat alles omdat hun predikanten en godsdienstleeraars hen nimmer in den waren weg tot zaligheid onderwezen hebben. Als gij uw leeraars vandaag vraagt naar de teekenen en gaven, die in de vroegere kerk bestonden, antwoorden zij u dat deze dingen niet meer bestaan en niet noodig zijn en verklaren, dat directe verbinding tusschen hemel en aarde niet meer noodzakelijk is, omdat wij de woorden van de oude profeten bezitten". President Lillywhite getuigde van het werk der laatste dagen, van de wederoprichting aller dingen en van de volheid der tijden, verklarende dat God Zijn kinderen vandaag met dezelfde liefde bemint als welke Hij ten toon spreidde in vroegere dagen en vermaande allen nauwgezet in de paden van het Evangelie te wandelen.

Geëindigd werd door het zingen van lied 101, waarna ouderling John Veth van Utrecht eindigde met dankzegging.

Zooals altijd het geval is als kinderen van het nieuwe verbond vergaderen, waren allen, die tegenwoordig waren op deze conferentie, opgebouwd en versterkt en hadden in ruime mate van Zijn geest genoten.

Aangekomen.

Uit Zion zijn aangekomen en in de verschillende vertakkingen geplaatst ouderlingen Arend Camphuijzen, Roelof Steenblik en Albert James Bogedahl.

Overleden.

Te Terborg overleed den 24sten Maart, Anne Elise Bertus Croese, zoon van Pieter Johannes Croese en Geertruida Moll. Broeder Croese werd den 26sten Oct. 1861 te Zutphen geboren en den 30sten Juli 1899 te Arnhem door ouderling Wm. W. Francis gedoopt. Bevestigd op denzelfden dag door ouderling Joseph Hogan Jr.

INHOUD.

Een Uitdaging: Kunnen de critici op het Mormonisme een hooger plan en betere resultaten aantoonen in alle wegen van het goede, dan Mormonisme alreeds heeft bereikt? blz. 181	Geloof en zijn heerlijke gevolgen blz. 186
Vroeg of laat . . . . . " 185	De Trek der Heiligen . . . . . " 189
	Rijmpreekjes . . . . . " 192
	Verslag der Arnhemsche Conferentie . . . . . " 193
	Overleden . . . . . " 196
	Aangekomen . . . . . " 196